

robotex
International

ROBOLIIGA 2026

Inspiratsiooniks „Robot Zoo“

Ühel päikeselisel hommikul jooksid **Mia ja Marten** elevusega maja ees ringi, sest täna oli eriline päev – nad pidid külastama uut ja täiesti teistsugust loomaaeda.

„Kas seal on päris loomad?“ küsis **Mia**, kui nad värava juurde jõudsid.

„On küll,“ vastas isa, „aga seal aitavad loomade eest hoolitseda targad robotid.“

Värav avanes pehmelt ja nende ette sõitis väike läikiv robot, kelle silmad vilkusid sõbralikult.

„TERE TULEMAST ROBOT ZOOSSE!“ ütles robot rõõmsa häälega. „Mina olen **Robit** – nutikas loomaaia abiline.“

Mia ja Marten vaatasid teineteisele otsa. See polnud sugugi tavaline päev.

„Kas sa oskad rääkida?“ küsis **Marten**.

„Ma oskan rääkida, mõelda ja õppida,“ vastas **Robit**. „Mul on tehisintellekt, mis aitab mul loomade eest hoolitseda.“

Just siis kostis kuskilt kaugemalt lõvi vaikne möire.

„Tähelepanu!“ ütles **Robit**. „On aeg alustada päevatööga. Loomad ootavad süüa.“

Mia ja Marten noogutasid ja jooksid robotile järele.

Robit liikus mööda rada, peatus hetkeks ja tema ekraan vilgatas.

„Analüüsin... tuvastan... lõvi vajab süüa.“

Robot keeras paremale ja liikus kindlalt edasi, kuni jõudis lõvi aedikuni. Ta asetaski toidu ettevaatlikult maha.

Lõvi raputas oma lakka ja möirgas rahulolevalt.

„Ülesanne täidetud,“ ütles **Robit**.

Mia plaksutas käsi. „Sa tead täpselt, mida iga loom vajab!“

„Jah,“ vastas robot. „Ma kasutan andmeid ja õpin iga päev juurde.“

Nad liikusid edasi järgmise ala poole, kuid seal valitses segadus.

Väike ahv istus jää peal ja värises, samal ajal kui pingviin vaatas segaduses puu otsa.

„See ei ole õige,“ ütles **Marten**.

„Parandan olukorra,“ vastas **Robit** rahulikult.

Robot sõitis ahvi juurde ja ütles: „Tere, ahv. Sinu kodu on džunglis.“

Ta näitas suunda ja ahv hüppas rõõmsalt tagasi roheliste puude vahele.

Seejärel pöördus **Robit** pingviini poole: „Pingviin, sinu koht on jääalal.“

Pingviin paterdas rõõmsalt tagasi oma sõprade juurde.

Mia naeratas. „Sa aitad loomadel õigesse kohta minna!“

„See on minu ülesanne,“ vastas robot. „Ma tuvastan loomad ja juhendan neid.“

Nad jätkasid teed, kuid äkki jäi **Robit** keset rada seisma.

„Tähelepanu! Takistus ees,“ teatas robot.

Marten vaatas ettepoole. Rajal oli kast, mis takistas liikumist.

„Mis nüüd saab?“ küsis ta.

Robit vaikus hetkeks. Tema tuled vilkuskid kiiremini.

„Arvutan uut marsruuti... leitud!“

Robot pööras ümber, valis teise tee ja liikus sujuvalt edasi.

Mia vaatas imetlusega. „Sa mõtled ise!“

„Ma õpin kogemustest,“ vastas **Robit**. „Iga probleem aitab mul targemaks saada.“

Kui nad lõpuks loomaaia keskplatsile jõudsid, oli kõik rahulik. Loomad olid söönud, igaüks oli oma õiges kohas ja päike paistis soojalt.

Robit peatus ja ütles: „Tänan teid abi eest. Täna töötasime me meeskonnana.“

Marten naeratas. „Sa ei ole lihtsalt robot. Sa oled nagu loomade sõber.“

Mia lisas: „Ja ka meie sõber.“

Robit vilgutas oma tulesid pehmelt.

„Minu eesmärk on hoolitseda ja aidata. Koos inimestega suudan ma teha maailma paremaks.“

Mia ja Marten vaatasid veel viimast korda loomaaeda ja teadsid, et see ei ole lihtsalt koht loomadele.

See oli koht, kus inimesed ja robotid töötavad koos, hoolitsevad üksteise eest ja õpivad iga päev midagi uut.

Ja võib-olla, mõtles **Mia**, on just selline tulevik kõige parem.